

MIRE HATALMAZ FEL
A KÉTHARMAD?

TÁBORSZKI BÁLINT

Mire hatalmaz fel a kétharmad?

Számtalan ideológiával próbálkozott már az ember, némelyikük bőséget, némelyikük kínt és halált hozott. Bár sokan úgy hiszik, az emberiség meghaladta az ideológiákat, a valóság az, hogy ma is dominál egy ideológia, amit mindenki szent és sérthetetlen, igaz eszmének tart. Korunk ideológiája a demokratizmus.

A demokratizmus annyira polgári vallásunk központi elemét képezi, hogy a többség olyan magától értetődőnek veszi, mint a vizet a hal. Sokan büszkén kijelentik, hogy az ideológiák csak bajt hoznak és ők nem hisznek semmilyen "izmusban" - ugyanakkor megingathatatlanul hithű és radikális demokraták. Az iskolákban - mivel a történelmet a győztes ideológia [értelmiségi osztálya](#) írja - úgy tanítják, hogy a demokrácia vagy az elképzelhető legjobb rendszer, vagy "a legrosszabb kormányzási forma - nem számítva az összes többit, amellyel az emberiség időről időre megpróbálkozik", és a választójog minden kiterjesztését kétségbevonhatatlan fejlődésként és civilizálódásként tanítják *a demokrata tanárok!*

Demokraták kormánya alatt sínylődünk demokrata ellenzékkel, demokrata sajtóval és értelmiséggel, és a demokrata állam minden agresszióját demokrata közvélemény tűri és tartja legitimnek.

A Hatalom manapság azzal igazolja minden lépését, hogy a "kétharmadra", a tömegek elsöprő támogatására hivatkozik; ilyenkor az érvelésbe csempészik a demokratizmus premisszáját és úgy kezelik - még hozzá teljes joggal - mintha senki sem vitatná. De valóban érvényes ez az igazolás? Mire hatalmaz fel valójában a kétharmad? Erre

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

csak akkor adhatunk választ, és akkor ítélni meg, igazak-e a Hatalom öngazoló érvei, ha megvizsgáljuk a demokrácia ideológiáját.

A DEMOKRÁCIA DEFINÍCIÓJA

A demokrácia az államizmus egy ágazata, így célszerű az állam definíciójával kezdeni a vizsgálatot. Ahogy Hans-Hermann Hoppe [fogalmazott](#), ahhoz, hogy egy szervezet államnak minősüljön,

képesnek kell lennie elérni, hogy egy adott terület minden lakosa hozzá forduljon a végső döntéshozatalért, vagy minden lakos alá legyen rendelve az ő végső ítéletének. Kiváltképpen pedig, ennek a szervezetnek el kell érnie, hogy ő – vagy ügynökei – ítélkezzenek minden olyan konfliktusban, amelyben maga is érintett. A hatalom pedig, ami ahhoz kell, hogy kizárjon mindenki mást a végső döntőbíró szerepköréből, magával vonja az állam második meghatározó jellemvonását: az adóztatáshoz való hatalmát. A hatalmat arra, hogy egyoldalúan határozza meg az árat, amit az igazságszolgáltatást követelőknek fizetniük kell.

Az állam tehát a végső döntéshozatal kötelező monopóliuma egy adott területen belül.

Ez a definíció elsőre kicsit furcsának tűnhet, de azonnal megértjük, ha megvizsgáljuk a két cselekvést, amit kizárólag az állam vihet végbe: az adóztatást és a törvényhozást.

Az adóztatás a következőképp néz ki: először az állam igényt tart a termelésben résztvevő egyének jövedelmének egy részére – mondjuk a felére. Ezután úgy dönt, hogy a követelése bizony jogos követelés ebben a jövedelemre vonatkozó konfliktusban, majd kényszerrel büntetlenül érvényre juttatja a döntését, aki pedig ellenáll, azt erőszakkal elnyomja vagy megöli; ezt nevezik *adóztatásnak*.

A törvényhozás hasonlóképp működik: először az állam kifogásol bizonyos önkéntes cseréket, vagy bizonyos non-agresszív viselkedéseket. Röviden, ellenez olyan cselekvéseket, amelyek békések és áldozatmentesek, nem sértik senki tulajdonjogait. Konfliktust kezdeményez az adott személyekkel a kifogásolt cselekvésre hivatkozva, majd úgy dönt, hogy neki van igaza a konfliktusban és erőszakkal érvényre juttatja az akaratát; ezt nevezik *törvényhozásnak* - vagy a magyar nyelv leginkább gyomorforgató szavával *jogalkotásnak*.

Mindez ugyanúgy igaz és érvényes a demokráciában is. A demokratikus államnak is hatalmában áll az adóztatás és a törvényhozás. A demokratikus állam például dönthet úgy, hogy minden önkéntes cserébe elegendő fél köteles fizetségként elfogadni a központi bankja által nyomtatott papírfecniket, és erőszakkal kezdeményezhet azok ellen, akik elutasítják az állami papírdarabokat (amit persze a kedve szerint inflálhat). Dönthet úgy, hogy ne a szülők, hanem az állam nevelje fel a gyermekeket, és erőszakkal elmarhatja azokat a gyerekeket, akiket a szülei nem adnak az állam kezébe (vagy nem azt tanítják nekik, amit az állam parancsol). Dönthet úgy, hogy kényszerrel elnyomja azokat, akik egy általa kifogásolt növényt fogyasztanak, természetnek vagy cserélnek, vagy akik egy általa kifogásolt áron értékesítenek egy terméket, vagy akik az általa kifogásolt eszközökkel védik a saját tulajdonukat.

A demokrácia első tulajdonsága tehát az államizmus általános jellemzője: hogy egy uralkodói csoport büntetlenül erőszakkal kezdeményezhet a békés emberek személye és tulajdona ellen. Két karakterisztikus jellemvonás különbözteti meg a demokráciát az államizmus többi formájától: (1) az uralkodói csoport összetétele folyton változhat, és (2) az alattvalók döntenek szavazáson át az uralkodói csoport összetételéről.

A DEMOKRÁCIA ERKÖLCSFILOZÓFIÁJA

Szóval hogyan igazolják erkölcsileg a demokratizmust?

Végső soron egy körkörös érveléssel: *a tömeguralom azért jogos, mert tömeguralom*. A tömeg hatalommal ruházta fel a megválasztott képviselőket, akik így - a demokratizmus szerint - joggal, "a kormányzottak egyetértésével" uralkodnak.

Nos, ez az elmélet számos sebből vérzik.

1.

A KORMÁNYZOTTAK EGYETÉRTÉSÉNEK LEHETETLENSÉGE

Mindenekelőtt az állam egy olyan intézmény, ami az erőszak kezdeményezésével megváltoztathatja az alattvalói viselkedését - "a börtön és a bajonett fenyegetésével vagy használatával" tilthatja meg, hogy valaki például fegyvert vásároljon és megvédje magát az erőszakos támadóktól. Teljesen nyilvánvaló, hogy nem azoknak a kormányzottaknak az egyetértésével uralkodik, akiket erőszakkal és kényszerrel eltilt valamitől vagy kényszerít valamire, hiszen ha ezek a kormányzottak valóban beleegyeznének az uralomba, nem kellene agressziót alkalmazni ellenük! Az erőszak kezdeményezésének fogalma logikailag magába foglalja, hogy az áldozat *nem ért egyet* az erőszakkal. Egyetlen állam sem uralkodhat "a kormányzottak egyetértésével"; akár demokratikus, akár monarchikus akár diktatórikus, mivel az állam definíciója szükségszerűen magába foglalja, hogy nem érvekkkel, hanem kényszerrel juttatja érvényre az akaratát.

2.

A HATALOMMAL VALÓ FELRUHÁZÁS LEHETETLENSÉGE

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

A "kormányzottak egyetértése" mellett az is problémás, amikor a demokrácia szerint a tömeg "hatalommal ruházza fel" az államot. Eszerint a tétel szerint az állam azért rendelkezik jogszerűen az erőszak vagy a döntőbíráskodás feletti monopóliummal, mert az emberek a képviselőkre ruházták ezt a jogukat a demokratikus folyamat során.

De mihez is van joga az embereknek, amiket aztán másokra ruházhat?

Erre két választ adhatunk:

- vagy minden embernek jogában áll erőszakot kezdeményezni békés emberek személye is tulajdona ellen, "adóztatni" és "törvényhozni" felebarátai felett,
- vagy mindenkinek kizárólag ahhoz van joga, hogy azt tegyen, amit szeretne, ha azzal nem sérti mások tulajdonjogait - és ennek megfelelően, hogy mentes és szabad legyen a személye és tulajdona elleni erőszak kezdeményezésétől, illetve hogy önvédelem céljából erőszakot alkalmazzon egy agresszor ellen.

A demokrácia azt állítja, hogy az utóbbi az igaz; hogy az embereknek nincs joguk támadni és rabolni, és az államot éppen azért hozták létre, hogy védje a békés embereket a támadók és a rablók ellen. Ha viszont ez valóban igaz, akkor logikailag *nem* ruházhatják fel az államot az adóztatáshoz és a törvényhozáshoz való joggal, mert olyan jogot, amivel nem rendelkeznek, nem ruházhatnak másokra. Mivel nincs joguk erőszakot kezdeményezni - nincs joguk papírfecniket nyomtatni majd arra kényszeríteni másokat, hogy elfogadják fizetségként, nincs joguk megadóztatni a szomszédjukat, nincs joguk erőszakkal "szabályozni" a sarki ABC gazdasági tevékenységét, nincs joguk egy "tananyagot" kényszeríteni minden gyermekre, és így tovább az államista agresszió végtelen listáján át - így nem ruházhatják az államra a (nemlétező) jogukat.

A DEMOKRÁCIA A GYAKORLATBAN

Vizsgáljuk meg most a gyakorlatban is a demokratizmus ideológiáját.

Képzeljünk el egy panelházat, amiben harmincan laknak. A lakók más-más társadalmi csoportból származnak és a jövedelmeik eltérőek. Vannak öten, akik havonta egy millió forintnál is többet keresnek, vannak tízen, akik havonta négyszázezer forintot keresnek és vannak tizenöten, akik havonta százötvenezer forintot keresnek. Tételezzük fel, hogy közülük húszan úgy találják, hogy a lakók egy bizonyos csoportja túlságosan is gazdag, míg a másik csoport túl szegény, és úgy döntenek, hogy újra fogják osztani a gazdagok jövedelmét a szegények javára. Szavazást tartanak, ahova minden lakót meghívnak, és amelynek a végeredménye az, hogy a lakók "kétharmada" az újraelosztást pártolja. Felbátorodva a tömeg elsöprő támogatása láttán, a csoport néhány kinevezett tagja (a rendőrök vagy az adóbehajtók) az egyik éj leple alatt felfegyverkeznek, összegyűlnek a gazdagok bejárata előtt, betörik az ajtóikat, elkobozzák az otthonaikban lelhető vagyon egy jelentős részét miközben fegyvert tartanak a lakók fejéhez, ha pedig az áldozatok ellenállnának, lelövik őket.

Ezt nevezzük közvetlen demokráciának. Ebben az esetben a többség önállóan, képviselők közbenjárása nélkül dönt és juttatja érvényre az akaratát.

Az erkölcsi intuíciónk és a jóérzésünk megretten egy ilyen kép láttán. Mindenki kimondhatatlanul gonosznak tartaná, ha arról számolnának be a híradók, hogy ténylegesen ez történt egy este egy panelházban. Mindenki teljesen nyilvánvalónak tartja, hogy ez nem lehet semmilyen civilizált társadalom törvénye. A demokraták mégis azt állítják, hogy bizony (ha ugyanezt az elvet a teljes országra

alkalmazzuk) ez valahogyan mégis igazságos. Szóval hogyan próbálják igazolni az ideológiájukat?

Például azt mondják, hogy az áldozatoknak lehetőségükben állt elköltözni egy másik (*demokratikusan irányított!*) lakóházba, és a maradással hallgatólagosan a beleegyezésüket adták a ház szabályaiba. Ez annyit tesz, hogy ha valaki olyan helyen lakik, ahol bizonyos erőszakos elemek rabolni akarnak, és ezek az emberek bejelentik a szándékukat, mielőtt rabolni kezdenének, akkor a bejelentés ténye a fosztogatást önkéntes vagyonátruházássá változtatja, mert aki nem akart az áldozatává válni, az elmenekülhetett volna. Ha valaki bejelenti, hogy ekkor és ekkor tömegmészárlást fog rendezni egy iskolában, majd az adott időben valóban elmegy és gyilkol, akkor csupán asszisztált öngyilkosságban részesítette az áldozatait, akiknek lehetőségében állt elmenekülni, de nem tették, ezzel demonstrálva, hogy nem tartanak igényt az életükre.

A demokraták virágnyelven fogalmazzák meg, de az érvük az, hogy ha valaki kinyilvánítja a vágyát valaki más tulajdonában álló jószág iránt, az jogos követelésnek minősül.

De egy jogosan birtokolt tulajdon nem lesz jogtalanul birtokolt tulajdon, mert valaki kinyilvánítja a tulajdon iránti vágyát. Ennek megértéséhez mindenekelőtt figyelembe kell vennünk azt, hogy az erkölcsi szabályok - amelyek alapján megállapítható, mi az igazságos és mi az igazságtalan követelés - azt a célt szolgálják, hogy lehetséges legyen a konfliktusmentes társadalmi együttműködés az emberek között. Viszont ezek a szabályok kizárólag akkor működhetnek, ha rá tudnak mutatni egy *objektív* kapcsolatra az adott jószág és a tulajdonosa között. Valaki például azért tekinthető egy adott jószág tulajdonosának, mert ő volt az első, aki az előtte gazdátlan nyersanyagokat magához vette és átalakította, vagy mert az első birtokos önkéntes szerződéssel ráruházta azt. Azok a követelések,

amelyek pusztán verbálisak, nem lehetnek érvényesek, mivel a másik fél is épp úgy meg tudja fogalmazni ugyanazt a követelést, és lehetetlen igazságot tenni az ügyben.

Hans-Hermann Hoppe [szavaival](#):

Amíg a saját testemre vonatkozó tulajdonkövetelésemet alá tudom támasztani azzal az objektív ténnyel, hogy én voltam a test első lakója – első használója – addig semmi ilyesmit nem tud felhozni bárki, aki a testem irányításának jogát követeli. Senki sem mondhatja, hogy a testem az akarata terméke, mivel én is állíthatom, hogy az én akaratom terméke; az „én testem” nevű szűkös erőforrás használati jogának ilyesfajta követelése a nem-használók és nem-termelők követelése volna, és kizárólag szubjektív véleményen alapulna, azaz annak egy pusztán verbális kijelentésén, hogy a dolgoknak így vagy úgy kellene lenniük. Természetesen az efféle verbális kijelentések hivatkozhatnak (és nagy valószínűleg mindig fognak is hivatkozni) bizonyos tényekre, („Nagyobb vagyok, okosabb vagyok, szegényebb vagyok, nagyon különleges vagyok, stb.!”) és megpróbálhatják ezekkel legitimálni magukat. De az ilyen tények nem állítanak fel (és nem képesek felállítani) semmilyen objektív kapcsolatot egy adott szűkös erőforrás és bármely személy(ek) között. Ugyanilyen alapon épp úgy alátámaszthatnánk vagy kizárhatnánk mindenki tulajdonjogát minden erőforrás felett. Az ilyen semmiből levont tulajdonkövetelések, amelyek csupán verbális kapcsolatot létesítenek a tulajdonosok és a tulajdonok között azok, amelyeket a természetes tulajdonelmélet szerint agresszívnek nevezünk.

Szóval való igaz, elköltözhettek volna a lakóházi példánk áldozatai. De ha nem tették, azzal nem lett önkéntes szerződés az erőszakos rablás, mert a rablással való fenyegetés nem ruházza automatikusan a rablóra a vágyott javakat. Egyszerűen megdöbbenő, hogy egyáltalán le kell írni ilyen mondatokat, de az ideológiai megszállottság annyira

elvakítja a demokratákat, hogy az megköveteli a legegyszerűbb dolgok részletezését.

A demokratizmus egy másik népszerű igazolása szerint azért nem betörés, rablás és gyilkosság a fentebbi demokratikus adóztatás és újraelosztás, vagy azért nem jogtalan, agresszív kényszer a "törvényhozás", mert az adófizetőknek és a törvények alattvalóinak is lehetőségben állt szavazni és a demokratikus módszerrel részt venni a döntéshozatalban. De minden ilyesfajta érvelés elbukik már a legelején: a gyermekek esetén. A gyermekek nem szavazhatnak és nem vehetnek részt a demokratikus folyamatban, az állam mégis alárendeli őket a törvényeinek, az óvodáiba és iskoláiba kényszeríti őket, illetve előírja, mit kell tanulniuk. A gyermekeket az állam a törvényhozással vagy eltiltja a munkától vagy ugyanazoknak a korlátozásoknak rendeli alá a gazdasági tevékenységüket, mint a felnőttekét. Végül pedig a (képviselő nélküli) gyermekek fogyasztását is megadóztatja minden vásárlás esetén.

Ennélfogva a demokrácia igazolása, mint ami önkéntes és a "kormányzottak egyetértésére" alapul, csupán az erőszak kezdeményezésének *ex post facto* igazolása, ami darabokra hullik a legegyszerűbb filozófiai vizsgálatra.

AKKOR UGYAN MIRE HATALMAZ FEL A KÉTHARMAD?

Térjünk vissza a lakóház példájához, és képzeljük el, hogy ismét szavazást tartanak, immár a képviselői demokrácia elveit követve. Mindenki kap egy papírfecnit, amire ráírhatja az egyik lakó nevét, és aki a legtöbb szavazatot kapja, a ház uralkodója lesz.

Tételezzük fel, hogy a harminc személyből húszan - vegyünk egy nevet taláalomra - Viktorra szavaznak. Mire hatalmazza fel Viktort a kétharmad?

Nagyon egyszerűen ugyanarra, amire a szomszédomat is felhatalmazza egy cetli, amire ráírtam a nevét.

Viktornak jogában áll a kedve szerint használnia a saját testét mindaddig, amíg nem sérti meg ezzel mások tulajdonjogát. Jogában áll átalakítani és ezzel tulajdonává tenni gazdátlan természetes erőforrásokat, és jogában áll szerződésbe, önkéntes cserébe lépni más emberekkel.

Alakíthat-e kormányt Viktor a szavazatok kétharmadával? Nos, attól függ, mit értünk kormány alatt. Létrehozhat egy szervezetet és felajánlhatja a "kormányzati" szolgáltatásait egy önként fizető ügyfélkörnek. A szavazók azzal, hogy a cetlire írták Viktor nevét, nem iratkoztak fel automatikusan Viktor szolgáltatására (egy cetli nem egy szerződés), viszont köthetnek Viktorral egy *tényleges* szerződést - mint az üzleti élet megannyi más területén.

A szerződés keretein belül Viktor felajánlhat megannyi szolgáltatást és felszámolhat bármekkora árat, a potenciális vásárlók pedig önként elfogadhatják vagy elutasíthatják az ajánlatát. Felajánlhatja például, hogy a vásárló mindenkori jövedelmének körülbelül a feléért... nem is tudom, stadionokat épít, tőkét biztosít a villanyszerelője vagy az apja legújabb vállalatához, újságokat és televíziócsatornákat üzemeltet, amiben a saját szolgáltatásait népszerűsíti, tananyagot szerkeszt a vásárlók gyermekeinek, előírja nekik, hogyan kereskedjenek és hogyan viselkedjenek, és így tovább, ameddig a képzeletünk ellát.

És mi az, amire *nem* hatalmazza és logikailag nem hatalmazhatja fel Viktort a kétharmad?

Nagyon egyszerűen ugyanarra, amire a szomszédomat sem hatalmazza és hatalmazhatja fel egy cetli, amire ráírtam a nevét.

Nem teremtheti meg magának a döntéshozatal erőszakkal fenntartott monopóliumát. Nem hozhat létre egy szervezetet és kényszerítheti a "kormányzati" szolgáltatásait olyan emberekre, akik önként nem szerződnének vele. Nem követelhet fizetséget a szolgáltatásaiért olyan emberektől, akikkel nem szerződött. Ha ezt meg is teszi, nem kezelheti sajátjaként azt a vagyont, amire agresszív módszerekkel, nem szerződéses módon - adóztatással avagy rablással - tett szert. Ugyanúgy nem kezelheti sajátjaként azokat a javakat, amiket az adóztatással szerzett vagyomból vásárolt. A lopott vagyon és az abból szerzett javak jogos tulajdonosai a fosztogatás áldozatai.

A cetlik nem ruházzák fel törvényhozói hatalommal sem: nem dönthet arról, hogy békés harmadik felek hogyan és hogyan nem cselekedhetnek. Nem dönthet arról, hogy milyen fizetőeszközt használjanak, hol és mire tanítsák a gyermekeiket, hogyan védjék a személyüket és a tulajdonjukat, milyen szereket fogyaszthatnak, hogyan és hogyan nem kereskedhetnek, kinek és mennyit adakozzanak.

Röviden tehát a kétharmad abszolút nem jogosít fel semmire. Az ember megteheti azt, amire az erkölcs objektív és igaz törvényei felhatalmazzák őt, akkor is, ha senki sem szavazott rá, és akkor is, ha az emberek kétharmada rá szavazott; és nem teheti meg azt, ami az erkölcs objektív törvényei szerint gonosz - még akkor sem, ha az egész világ lelkesen a gonoszságra buzdítja.

A demokrácia nem több tehát, mint a csőcselék erkölcsileg igazolhatatlan uralma. A demokrácia száz évében teljesen kihalt a nyugati civilizáció köztudatából az elképzelés, miszerint az emberi jogok elidegeníthetetlenek. A filozófia által felfedezett vagy a vallás által előírt erkölcsi normák a demokráciában mind semmissé lesznek,

ha azok korlátozzák a tömeg és az uralkodók mohóságát. A demokrácia a szó legszorosabb értelemben szavazásra bocsátja a tízparancsolatot és a referendumot teszi az erkölcsfilozófiai vizsgálódás módszerévé.

Idén ünnepli századik évfordulóját a demokrácia. Az I. Világháború befejeztétől napjainkig, a demokrácia uralma alatt a nyugati civilizáció kis híján elveszítette mindazt, amit az elmúlt évezredek során megalkotott: az igazság iránti vágyát, az erkölcsi szabályokat, a szabadság eszméjét. Egyszer ez a kor is véget fog érni, a jövő nemzedékei pedig döbbenettel tekintenek majd arra, hogy ideológiai megszállottságukban elsöprő tömegek vallották igaznak a "kormányzottak egyetértésének" és a "hatalommal való felruházásnak" a tanát. Ez a jövő viszont a jelenünkben épül. Azoknak a feladata trónfosztani ezt a [hamis és gonosz eszmét](#), akik a demokrácia uralma alatt élnek; nekünk kell nevetségessé tennünk a demokráciát és rámutatnunk arra, hogy - Hans-Hermann Hoppe [szavaival](#) - "a demokrácia nem több igazságosságként parádézó csőcselékuralomnál. Minden lehetséges jelző közül a legrosszabbként kell tekinteni arra, amikor valakit demokratának neveznek!"

A jövő szabad társadalmához tehát annak megértésén keresztül vezet az út, hogy *amennyiben az emberek szabadok, nem élnek demokráciában, ha pedig demokráciában élnek, nem lehetnek szabadok.*

Kedves olvasónk,

Bármennyire is fontosnak találjuk a szabadság üzenetét és annak elterjesztését Magyarországon, sajnos képtelenek vagyunk tartósan önerőből, a segítséged nélkül csinálni.

Kérjük, támogasd az oldalunkat egy egyszeri összeggel, vagy iratkozz fel egy havonta automatikusan ismétlődő támogatásra [ide kattintva](#).